

Li
Apr

1960

LAPKRITIS

Nr. 9

eglutė

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Ačiū Tau, Dievuli! — Ina Klevienė ..	3
Voras ir musė — Jonas Minelga	5
Katinas pasakoja — Danutė Lipčiūtė	6
Vėlinių malda — St. Yla	7
Debesėliai — Elena Juknevičienė ..	8
Ginčas dėl teisybės — Linvydas Inga	9
Senelė ir Onytė — A. Giedrius	12
Dvi kojytės — Z. B.	15
Verdainės užburtas akmuo	16
Antanukas keliauja	18
Dainininkai - dainelė	20
Vieniša žasytė — El. G-ė	21
Mislės	22
Algis ir Alytė	23
Žaiskime	24
Truputį pagalvok	25
Kalakuto galvosūkis	26
Ar žinai... ..	27
Linksmiau	27
Pasiruoškime Kalėdoms	28
Mūsų kūryba	29
Spalio mėn. galvosūkių atsakymai	30
Pas skaitytojus	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

LAPKRITIS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutyte—psl. 1, 15, 32.
P. Osmolskis—psl. 6, 7, 10, 11,
24.
D. Žemaitaitytė—psl. 12, 14.
M. Eidukevičiūtė—psl. 16, 17.
Sesuo M. Veronika—psl. 23.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

AČIŲ TAU, DIEVULI!

Ina Klevienė

Buvau jau aštuntos klasės gimnazistė.

— Ne, šiandien mokytis nesiseka, — tariau pati sau. Užverčiau knygą ir nutariau eiti pas draugę. Ankstyva sekmadienio popietė, laiko dar daug, išmoksiu vėliau.

— Mama, išeinu pas Aldoną. Netrukus grįšiu, — pasakiau mamai ir išėjau. Priėjus draugės namus, stabtelėjau, bet nejaučiau noro eiti į vidų. Nuėjau tolyn gatve. Priėjus kryžkelę, pasukau į vakarus. Namai vis retėjo... Prasidėjo laukai. Dabar jie jau buvo tušti. Pakelės smilgose draikėsi voratinkliai. Rudens saulutė linksmai šildė. Lauko keliukas vyngiavo ir kilo į kalnelį, o ten toliau prie pasisukimo stovėjo kryžius. Jis buvo aptvertas tvorele, kuri iš tolo baltavo. Tenai stovėjo maža mergaitė. Tyliai priėjau artyn. Mergytė stovėjo nugarą į mane ir neišgirdo mano žingsnių. Sustojau ir laukiau, kol ji mane pastebės. Pašnabždomis kažką kalbėjo, pagaliau pusbalsiai užbaigė:

— O čia, Dievuli, Tau atnešiau gėlyčių. Jos nelabai gražios, apvytusios, bet gražesnių jau neradau darželyje.

Tai pasakius, užkišo kelis jurginų žiedus už tvorelės ir buvo besisukanti eiti. Pamačius mane, išsigando ir jau norėjo sprukti į šalį.

— Palauk, mažyte, — sulaikiau ją. — Kaip tavo vardas?

— Marytė, — pratarė nedrąsiai.

— O ką čia, Maryte, veiki?

Rankose ji glamžė suknelės kraštą, paskui pasižiūrėjo į mane ir jau ramesniu balsu tarė:

— Kalbėjau su Dievuliu. Aš čia dažnai ateinu Jam atnešti gėlių iš mūsų darželio. Vasarą gražių, gražių atnešdavau, bet dabar nebėra.

— Apie ką su Juo kalbėjai?

— Jam papasakojau, kad mamytė žadėjo mane vakare vestis pas tetą, kad mano broliukas rytoj jau eis į mokyklą, paskui padėkojau, kad tėvelis pasveiko. Mano tėvelis sirgo ir turėjo gulėti lovoje. Mamytei labai, labai rūpėjo. Bet šiandien tėvelis jau atsikėlė ir sakė, kad jis visai sveikas, tai aš Dievuliui ir dėkojau, kad Jis išgydė tėvelį.

— Gerai, Maryte, tu gera mergaitė. Niekada nepamiršk padėkoti Dievuliui už visa, ką Jis tau davė. Padėkok, kad tu turi tėvelius. Juk yra tiek daug vaikučių, kurie neturi tėvelių.

— Žinau, — atsakė Marytė. — Man mamytė pasakojo apie vieną tokią mergaitę, kuri neturi nei tėvelio, nei mamytės. Man jos taip gaila. Aš savo mamytę labai myliu. Ir tėvelį myliu ir savo broliuką. Bet Dievulis toks geras... Jis neatims jų iš manęs.

— Taip, Maryte, Dievulis geras, bet Jam patinka dėkingi vaikučiai. Ne visi vaikučiai yra dėkingi. Ar žinai, kad kitur pasaulyje yra žmonių, kurie yra labai nelaimingi? Jie neturi nei ko pavalgyti, nei kuo apsirengti. Yra daug sergančių ir daug vargstančių. Yra net tokių vietų pasaulyje, kur žmonės laukiniai ir niekuomet negirdėjo apie Dievą, nes ten nėra nei kunigų, nei bažnyčių.

Mergytė liūdnai žiūrėjo į mane ir klausėsi. Paskui atsisuko į kryžių ir, sudėjusi rankutes, tyliai pasakė:

— Dievuli, ačiū Tau už viską!

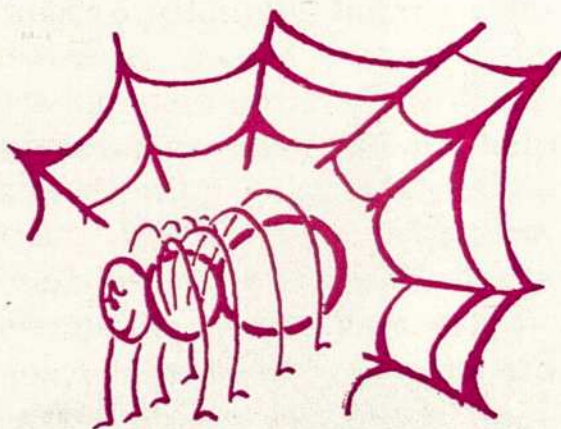
— Gerai, Maryte, o dabar einam namo, kad mamytė nesirūpintų.

— Aš gyvenu tenai, — pirštuku parodė.

Nusileidom keliuku nuo kalnelio ir mano mažoji draugė nudūmė per pievą namo, o aš grįžau atgal į miestelį.

VORAS IR MUSĖ

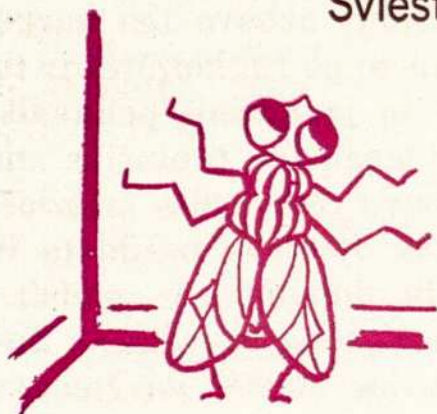
Jonas Minelga

Voras kampe tinklą audė,
Palubėje musė snaudė.
Atsibudo – žvilgt į vorą,
Paplepėti jaučia norą.

– Kaimynėli, ką sugausi
Kai šį tinklą nusiausi,
Svirplį pirplį, zirzą uodą . . .
Ką numatęs kišt į puodą?

Pasikrapštė voras nosį
Ir atsakė: sužinosi.
Prašom, prašom aplankyti,
Sviesto, sūrio užkramtyti.

Mėgsta musė sūrį, sviestą
Ir į vaišes jau pakviesta,
Ten kur niekas neviešėjo, –
Kas užklydo – neišėjo.

KATINAS PASAKOJA

Danutė Lipčiūtė

— Aš ją sutikau mūsų kieme. Užkalbinau mandagiai, nes mačiau, kad ji manęs išsigando. Ji buvo išvargusi ir nelaiminga. Jos puošnus kailis rodė ją kilus iš garbingos ir turtingos giminės. Jos plaukas buvo ypatingai švelnus ir blizgantis ir daug tankesnis negu mūsų kaimietiškų kačių, kurios esame pratusios nešti skurdų, bet dorą likimą. Ji buvo pasiklydusi. Sujaudinta mano nuoširdumu, ji papasakojo savo liudną istoriją.

Čia katinas nurijo seilę ir paglostė savo purkšlotus ūsus, nes kalbėjo jis labai nuoširdžiai ir užsidegęs.

— Taip. Jos gyveno lyg trys seserys, nors buvo įvairaus amžiaus ir kilmės. Namai, kuriuose žmonės jas priglaudė, stovėjo didelė ir triukšmingoje gatvėje. Ten nebuvo nei vieno medžio, nei pievelės, nei žiedų; nebuvo ten varpų riebiai pupsančių tarp ražienos rudenį po rugiapjūtės ir tų puikių kietai susuktų pelių lizdų su jaunučiais peliukais. Ir žvirblius jos matydavo tik per langą toli tupinčius ant stogo pakraščių ir jos niekad nebuvo ragavusios šviežios, savu triūsu išsikovotos jų mėsytės. Jos lakė pašildytą ir cukrumi pasaldytą pieną iš gražių dubinėlių ir maistas joms buvo perkamas tam tyčia paruoštose skardinėse. Jos žaidė su dirbtinomis pelėmis, kurios lakstė, jei žmogus

to panorėdavo. Niekad jos nebuvo užkluptos lietaus viduryje laukų begrižtant su grobiu ir niekad joms neteko džiaugtis mėnesiena užsikorus kur nors ant stogo ar belaipiojant tvoromis. Jos buvo prausiamos namų vonioje, kaip vaikai ir jų kailį džiovindavo dirbtinu vėju. Jos nešiojo įvairius kaspinus ant savo kaklų, nors tas joms visai nepatiko. Jūs tikrai suprantat, kad jos neišmoko jokio darbo ir nebuvo patyrusios to plėšraus džiaugsmo kaip mes — būti tikrai išalkus. Taip pat jos nebuvo užsigrūdinusios oro atmainoms ir niekad nesusitiko su priešu akis į akį.

— Iš tikrųjų! Toks gyvenimas žemina kačių giminę, — tarė viena iš klausytojų.

— Jų nagai turėjo būti visai atšipę, jei jos nesikarstė į medžius ir į tvoras, — pridūrė antra.

— Norėčiau matyti, kaip jos išsisuktų iš šūnų, kai tie imtų rodyti savo iššieptus dantis, — pasakė kita.

— Kokia nauda iš katės, jei ji negaudo pelių?! — beveik piktai pritarė Rainė.

— Taip. Jos nebuvo užgrūdintos ir nepažino pavojų, — tęsė Katinas. — Ir štai reikėjo, kad toji ponია apleistų aną miestą. Naujoje vietoje ponია kačių negalėjo laikyti. Ji nutarė jas atsiųsti čia, į mūsų bažnytkaimį. Sunku buvo jas atgabenti: autobusai jų nepriėmė. Gyvuliniai traukiniai poniai atrodė perprasta susisieikimo priemonė. Nevienas žmogus nevažiavo į mūsų pusę. Liko tik lėktuvas.

— Jos skrido lėktuvu? — sušuko visos katės.

VĖLINIŲ MALDA

St. Yla

Už geruosius senelius
Amžinatilsį tebus.

Užu kritusius karius
Ir už mirusius visus
Amžinatilsį tebus.

DEBESĖLIAI

Elena Juknevičienė

Saulė, vėjas susitarę
Pilkus debesėlius daro –
Saulė viršun užkoptina,
Vėjas sparnus prikabina.

Rudenėlį, šalti vėjai
Greit pravirkdo debesėlius.
Ties rugienom apsistoję,
Gailiai, gailiai ašaroja.

Liūdi pilki debesėliai,
Kad jau vasara praėjo,
Kad reikės į sniegą virsti,
Baltu pūku žemėn kristi.

— Taip, jos skrido lėktuvu, — pasakė išdidžiai pasakotojas. — Taip jos skrido. Paskui ponios teta jas parsivežė iš apskrities miesto ir jas apgyvendino garaže.

Čia Katinas nutilo ir apsižvalgė.

— Tai ko tyli dabar? Juk kas nors nutiko vėl! Baik, jei pradėjai tą istoriją, — nekantriai sukniaukė Rainė, jo vyresnioji sesuo.

(Bus daugiau)

GINČAS DĖL TEISYBĖS

Linvydas Inga

Vos tik prasivėrė durys, Gilė tuojau ir išsižiojo:

— Mamute, šiandien Gintas gavo barti iš seselės.

— Tu tylėk, tu nieko nežinai, — kumštelėjo Gintas praeidamas ir numesdamas knygas ant stalo.

— Gintai, padėk knygas į lentyną! Gražiai. Nesvaidyk ant stalo! Na, kas ten buvo? — klausė mama. — Pamokų neišmokai?

— Išmokau, — numykė Gintas nusisukdamas.

— Jis, mama...

— Palauk, Gilele. Gintas pats pasakys.

Gilelė nebuvo patenkinta, kad mama neleido jai išpasakoti, kas buvo atsitikę. Ji susiraukė, apsisuko ir nuėjo į virtuvę. Iš ten pasigirdo jos laibutis balselis:

— Aš noriu valgyti.

— Gerai, eisime valgyti, — pasakė mama. — Šiandien tetė vėlai pareis. Turi ruošti Žalgirio minėjimui. Rytoj eisime visi į tą minėjimą, — kalbėjo dėliodama indus ant stalo. — Tu, Gintai, išimk iš šaldytuvo pieną!

Gintas pamatė, kad mama prisispyrusi jo neklausia. Jam darėsi neramu. Jis pats pradėjo:

— Aš, mama, dėl to Žalgirio. Su Jasium...

— Susimušei, kaip lietuvis su kryžiuočiu, — nusijuokė mama. — Gi judu tokie geri draugai.

— Ne, mama, nesimušiau. Tik jis meluoja...

— Meluoja? — nustebo mama. — Ar tu esi tikras, Gintai? Juk žinai, kad meluoti yra nedora. Kaip tu gali taip sakyti apie savo draugą!

— Kad jis, mama, sakė: Žalgirio mūši laimėjo Jogaila. Aš sakiau — Vytautas, o jis — ne! Mes ir susiėmėm...

— Ne, tu jį pastūmei, — įsiterpė Gilė. — Aš mačiau... Ir seselė matė.

— Matė, matė... Beee!.. — pyko Gintas, šnairuodamas į Gilę. — Tavęs niekas neklausia.

— Na, nesibarkit, vaikai! Dar sriubą išlaistysit, — ramino mama. — O iš kur tu, Gintai, žinai, kad Vytautas laimėjo mūši, o ne Jogaila? Gal jie abu drauge kovojo? Juk buvo pusbroliai.

— O kas yra pusbrolis? — paklausė Gilė.

— Ot, ir nežinai, — džiūgavo Gintas. — O aš žinau. Jogaila buvo Lenkijos karalius, o Vytautas — Lietuvos. Tai jie ir buvo pusbroliai... Aha!

— Gintai, nesijuok iš seselės, kad ji dar maža. Paaugs ir ji supras. Vytautas ir Jogaila ne dėl to buvo pusbroliai, kad vienas valdė Lietuvą, o kitas — Lenkiją. Jų tėvai buvo broliai — Algirdas ir Kęstutis.

— Ar tas, mama, Kęstutis, kuris Birutę pagrobė? — paklausė Gilė.

— Tas pats, Trakų kunigaikštis.

— Tai jis buvo negeras.

— Ne, Gilele! Tik taip seni žmonės pasakoja. Birutė buvo žymios giminės mergaitė. Kęstutis ją išžiūrėjo ir vedė. Jie susilaukė Vytauto. O Jogaila buvo Algirdo sūnus, išėjęs karaliauti į lenkus. Bet Vytautas ir Jogaila sutarė ir abu drauge kovojo su kryžiuočiais. Ar ne taip tetė pasakojo, Gintai?

— Taip mama. Bet tetė sakė, Vytautas laimėjo Žalgirio mūšį. Aš ir paveikslė mačiau.

— O ką tu ten matei? — klausė mama, lyg nežinodama.

— Mačiau, kad Vytautas mušasi viduryje kryžiuočių, o Jogaila pasislėpęs palapinėje meldžiasi.

— Tai ir gerai, Gintai, kad meldėsi. Kam Dievas nepadeda, tas ir nelaimi.

— Aš žinau, mama. Bet jis nekovojo. O Jasius sakė...

— Palauk, Gintai, gal jūs abu klystate. Gal jau pamiršai, kaip tetė sakė, kad į mūšio galą ir Jogaila atėjo pas lenkus, ragino nepasiduoti. Lenkai daug padėjo mūši laimėti.

— Bet vadovavo Vytautas, — kirtosi Gintas. — Aš taip skaičiau. O Jasius nieko neskaito.

— Tai tu jam parodyk tą knygelę.

— Kad jis mažai lietuviškai moka. Jo tetė — lenkas.

— Bet jo mama lietuvė, ir jis lietuvišką mokyklą lanko. Matysi, daugiau lietuviškai pramoks, tik tu su juo lietuviškai kalbėk. Gerai?

— Gerai. Bet kad jisai vis apie tą Jogailą...

— Tai tu jam paaškind, kaip iš tikrųjų buvo. Nereikia tik stumdytis ir bartis. Jis nekaltas, kad jam kitaip pasakojo.

— Gintas kaltas. Seselė sakė, — neiškentė Gilė, savo žodžio nepridėjus.

— Mama, ji vis lenda, — nusiskundė Gintas. — Aš jai!

— Tik jau nepradėk, kaip su Jasium, — sudraudė mama. — Tu linkęs peštis, o reikia gražiuoju apsieiti su visais. Žinai ką, Gintai, tu paskambink Jasiui ir užkviesk jį į Žalgirio minėjimą.

— Kad aš nenoriu, — susiraukė Gintas.

— Bet tu nori, kad tavo būtų teisybė?

— Kad taip yra, mama.

— Tai tu ir Jasių įtikink! Ne stumdydamas, o draugaudamas. Ateis į minėjimą ir išgirs, ką kiti sako. Ar nebus gerai?

— Gerai, aš rytoj pakviesiu.

Gintas pakilo nuo stalo apsiraminęs ir patenkintas. Kaip tik atnešė paštą, ir jie abu su Gilele nugriebė skaityti naują "Eglutę".

SENELĖ IR ONYTĖ

A. Giedrius

Gyveno senelė ir mažą Onytę.

Vieną kartą senelė siuntė Onytę vandens atnešti. Onytė nepaklausė, ir senelė ją pabarė. Onytė supyko ir išėjo į sodą, atsisėdo po medžiu ir pradėjo ant senelės murmėti. Tuo tarpu sodas ėmė ir pavirto tankia giria.

Onytė apsižvalgė aplinkui — nei namų, nei žmonių, tik medžiai ir medžiai: dideli, stori, plačiai iškeruoję, tankiai sugožę. Nusigando mergaitė ir pradėjo verkti.

Štai ateina toks rainas katinėlis ir sako:

— Ko tu verki, Onyte?

— Až nerandu savo namų, — sako mergaitė. — Kur aš dabar pasidėsiu?

— Cit, neverk, Onele, — sako katinėlis. — Eiva, aš tavę parvesiu namo.

Onytė nusiramino, paglostė katinėlį ir nuėjo drauge su juo.

Eina juodu, eina, o vis giria ir giria. Nei galo, nei krašto. Onytė vėl nerimsta, vėl ima verkti:

— Katinėli, katinėli, ar dar toli sodas, ar tuoju namo pareisiva?

— Neverk, Onyte, nusiramink, — maldo ją katinėlis. — Patylomis kalbėk, kad žvėrys neišgirstų.

O lapė snapė jau ir čia. Atbėgo ir sako:

— Sveikas gyvas, katinėli rainasis!

— Sveika linksma, lapute snapute!

— Kur tą mergaitę vedies? — klausia lapė. — Atiduok ją man. Pas mane kadugyne zuikelius ganys, kurapkėles saugos, saldžias uogeles rankios.

Gražiai kalbėjo lapė, meilūs buvo jos žodeliai, bet katinėlis netikėjo.

— Ne, — sako, — neduosiu Onytės. Ji nori namo pas senele.

O ko ji čia po girią vaikščioja, man paukšteliu baido! — sušuko lapė, griebė mergaitę už rankutės ir norėjo nusiųsti. Bet katinėlis papurkšt! pro ūsus supurkštė — lapė išsigando ir nubėgo.

Eina juodu, eina, o vis giria ir giria. Onytė vėl nerimsta, vėl ima verkti:

— Katinėli, katinėli, ar dar toli sodas, ar tuojau namo pareisiva?

— Neverk, Onyte, nusiramink, — maldo ją katinėlis. — Patylomis kalbėk, kad žvėrys neišgirstų.

O vilkis pilkis jau ir čia. Atbėgo ir sako:

— Sveikas gyvas, katinėli rainasis!

— Sveikas drūtas, vilki pilki!

— Kur tą mergaitę vedies? Atiduok ją man. Pas mane eglyne per naktį budės, man kaukti padės, kad visi briedžiai ir visos stirnos iš baimės drebėtų ir nepabėgtų.

Šiurkščiai kalbėjo vilkas, baugūs buvo jo žodžiai, dėl to katinėlis tuojau pasišiaušė.

— Ne! — sako. — Neduosiu Onytės! Lydžiu ją namo pas senele.

— O ko ji čia po girią vaikščioja ir garsiai ūkčioja, man žvėris baido! — suriko vilkas ir pripuolęs norėjo pagriebti Onytę. Bet katinėlis papurkšt! pro ūsus supurkštė — vilkas išsigando ir nubėgo.

Eina juodu, eina, o vis giria ir giria. Onytė vėl nerimsta, vėl gaudžiai verkia, verkdamas katinėlio klausia, ar dar toli sodas, ar tuojau namo pareisia.

— Neverk, Onyte, nusiramink, — maldo ją katinėlis.
— Patylomis kalbėk, kad žvėrys neišgirstų.

O lokys gaurys jau ir čia. Atbėgo ir sako:

— Sveikas gyvas, katinėli rainasis!

— Sveikas drūtas, loky gaury!

— Kur tą mergaitę vedies? Atiduok ją man. Pas mane liepyne biteles kopinės, man saldžiai bemiegant, auseles krapštinės, diemedžio šakele museles baidys. Aš ją labai mylėsiu, gražiai užlaikysiu: gelsvais riešutėliais su medum valgydinsiu; saldžiu pieneliu, ryto rasele girdysiu; žalios samanėlės drabužėliais puošių; paparčio žiedeliais galvelę dabinsiu; visos girios karaliene padarysiu.

Gražiai kalbėjo lokys, meiliais žodeliais viliojo, bet katinėlis nepatikėjo.

— Ne, — sako. — Neduosiu Onytės. Ji nori namo pas senele.

Supyko lokys gaurys ir sako:

— O ko ji čia po girią vaikščioja! Ko verkia, ko žliumbia! Taip saldžiai miegojau, taip gražiai sapnavau, o ji ėmė ir išbudino!

Puolė lokys artyn ir norėjo pagriebti Onytę. Bet katinėlis papurkšt! pro ūsus supurkštė — lokys išsigando ir nubėgo.

Ir vėl juodu eina. Eina, eina, o vis giria ir giria. Onytė jau nebeverkia, nekukčioja, tik taip ašarėles šluostosi ir patylomis šnibžda, katinėlio klausia:

— Katinėli rainasis, tu mano gerasis, ar tuojau sodas bus, ar veikia namo pareisiva?

Katinėlis ramina ją ir sako:

DVI KOJYTĖS

Z. B.

Susiginčijo kojytės:
Kas greitesnis, tu ar aš?
Ėmė viena kitą vytis,
O kas ginčą tą išspręs?

Vos tik dešinė į priekį,
Tuoį kairioji iš paskos,
Jei pavyt ši nesuspėja,
Dešinioji ir sustos.

Taip jos viena kitą vejas
Nuo gimimo jų pradžios,
Dešinioji ir kairioji,
Mažos dvi kojytės tos.

— Tuoįau, Onyte, tuoįau, mažyte. Tuoįau sodas bus,
tuoįau namo pareisiva.

Ėjo juodu, ėjo, ir katinėlis sustojo. Sustojęs apsidairė,
apsidairęs sukniukė, ir giria sodu pavirto.

Sode senelė Onytė jieškojo, jieškodama šaukė:

— Onyte, Onyte, kur tu?

Onytė linksma nubėgo pas senelę ir sako:

— Senele, štai aš!

Senelė džiaugėsi, ir Onytė džiaugėsi. O kur katinėlis?

Katinėlio nebebuvo: prapuolė giria, prapuolė ir katinėlis. Tik sodas baltais žiedais lingavo, žieduose bitelės linksmi dūzgė, šakose paukšteliai gražiai giedojo. Onytė su senele, takeliu eidamos, meiliai kalbėjo.

(Tuoįau pasirodys to paties autoriaus knyga. Nepamirškite išigyti)

Verdainės Užburto Akmuo

(Pasakymas)

1. Kai aš buvau mažas - pasakojo senelė - eidavau mokytis pro šalį didelio akmenį, kuris drybsėjo ant smiltyno netoli Verdainės. Buvo labai didelis - kaip pirklis. Žmonės sakydavo, kad naktį ten vaidenasi - nė vienas nedrįsdavo prie jo prisitarti...

3. Žmonės pasakojo, kad akmuo gulį ant geležinės skėvinios, kurią randasi turtai. Kartais tą skėvnią pakildavo iš žemės, bet kai prie jos prisitindavo žmonės - ji sniošdama vėl nugrimzdavo...

2. Akmenis virėjo buvo didelė apskrita skylė. Jiėjo per visą akmenį iki žemės. Dienos metu užlipę ant viršaus mėtydavom akmenėlius į tą skylę.

SKAMBA VISIŠKAI KAIP PINIGAI!..

TURTUS JUMS DUOSIU - BET KRAUTU UŽRAŠYKITE MAN SIELĄ...!

4. Naktimis ant akmenį sėdėdavo juoda žmogysta. Turtų ieškantiems sakydavo:

5. Šiandien akmenis nebėra - jis susprogdino. Su skeveldromis, orai kėlė ir vaiduokliai...

PALAUDOTAS MIESTAS

— Sustosim dar keliose vietose, o tada jau į namus, — kalbėjo brolis Paulius.

— Aš jau namų pasiilgau, — pastebėjo Antanukas.

— O aš visai ne! — atkirto Jonukas. — Namuose juk visą laiką būsimė, o į šitas visas nuostabias pasaulio vietas gal jau niekad nebegrįšime.

— Taip, bet aš vistiek pasiilgau tėvelių, — nenusileido Antanukas.

Kalbėjosi jie važiuodami iš Romos į pietus Neapolio pusėn.

— Kas ant to kalno ten dega? — klausė Antanukas.

— Ten nieks nedega.

— Tai kodėl jo viršūnė rūksta?

— Gal miškas dega, kaip pas mus pernai Kalifornijoje, — siūlė išeitį Jonukas.

— Bet ten ne žalia, tai ne medžiai! — pastebėjo Petrukas.

— O tas kalnas įdomus, vaikai, — pradėjo ginčą spręsti brolis Paulius. — Jis ne paprastas kalnas, bet ugniakalnis ir vadinasi Vezuvijus. Sako, kad žemės centre esą labai karšta, kad ten net akmuo sutirpęs, o nuo karščio ten darosi daug dujų. Per tūkstančius metų jos susiranda plyšius žemės sluoksnyje ir pro juos veržiasi į paviršių. Kai būna žemės drebėjimai, tų plyšių vis darosi daugiau. Bet pasitaiko, kad ne tik dujos ir dūmai, bet ir ugnis ir verdaš akmuo prasiveržia į paviršių. Tada turime ugniakalnius. Vezuvijus išsiliejo labai seniai — 79 metais po Kris-

taus gimimo. Netoli jo buvo nuostabaus grožio miestelis, Pompėja, kur Romėnų turtuoliai buvo prisistatę sau vilų. Visą tą miestelį užpylė verdas akmuo — lava. Po daugelio metų atkasė visą miestą ir rado nuostabių dalykų, bet nesakysiu: jūs patys pamatysit!

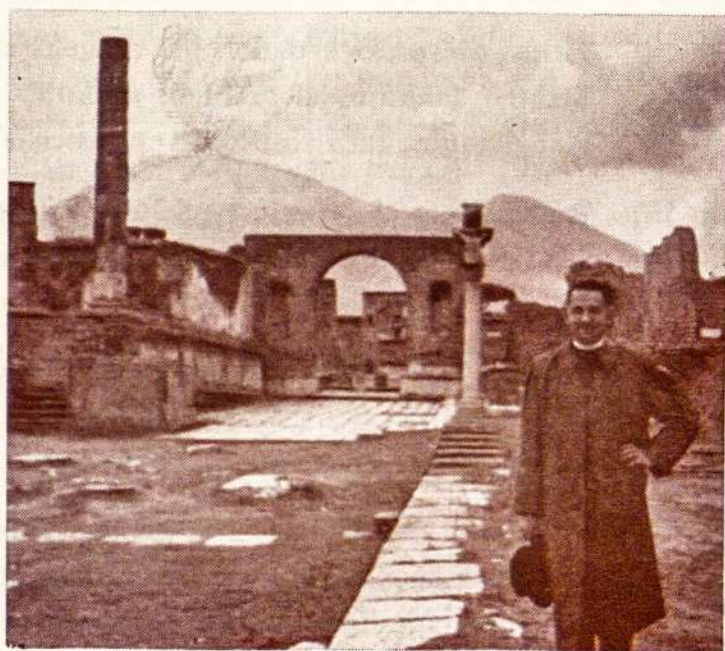
Ilgai laukti nereikėjo. Miestelis atrodė tikrai negyvas, lyg staiga visi gyventojai būtų pasitraukę ir kur nors pabėgę. Akmenimis grįstomis gatvėmis, tarp griuvėsių vaikščiojo keliauninkai iš įvairių kraštų, tautų ir įvairiausių luomų. Antanukas net sutiko kunigėlių, su kuriais susipažino Romoje. Bet nebuvo laiko ilgai kalbėtis. Smalsumas traukė visus apžiūrėti miesto liekanas.

Nustebo vaikai pamatę, kad miesto kepykloje ant lentynų tebespoksojo išrikiuoti duonos kepalai. Stovėjo menininkų nebaigtos tašyti statulos. Restorane dar tebebuvo puodai, lėkštės. O virš vieno vartelių kabėjo parašas — “atsargiai: šuo!”

Kitur matyti žmonės sustingę, lyg statulos, kai juos bėgančius iš miesto užpylė lava. Rodos, tik vakar Pompėja dar tebebuvo gyva.

O toliumoj vis dar rūksta rūstusis Vezuvijus, dar tebe-mėtydamas viršun pelenus.

**Atkasti
Pompėjos
miesto
griuvėsiai**

Dainininkai

K. Jakubėno muz. J. Gaubė

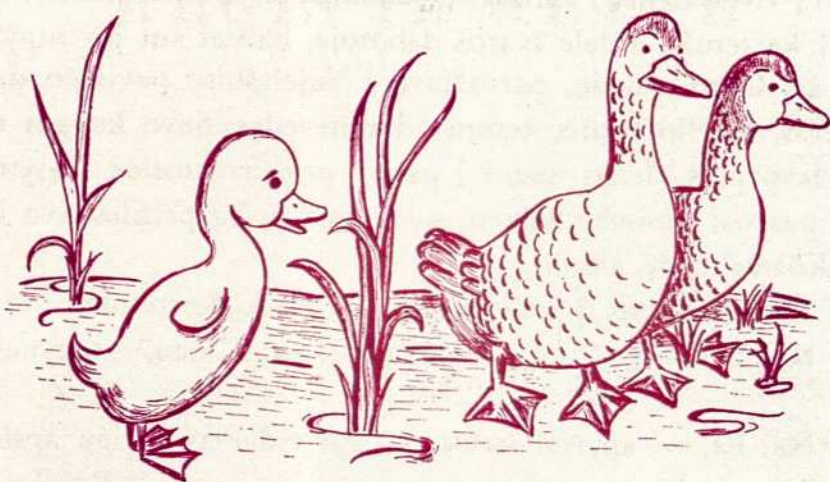
Dai-ni-nin-kai mes ma-ži, bet dai-ne-lė
mūs gra-ži; Ar-to-jė-lis dir-va ars
ir dai-ne-lai mūs pri-tars. Linksma vėl,
linksma vėl, trauk ža-grė-lą, juod-bė-rėl.

Žalios pievos kiek dailės, bet dalgelis negailės.
Sesutėlė lankoje, jai grėblelis rankoje,
Kai dainuos, tai dainuos, kvepia šienas pradalgiuos.

Rudenėlis greit užstos, paukštužėliai negiedos.
Medžiai lapų neturės, bet dainelė vis skambės.
Be dainos nė vienos nepraleisime dienos.

Šiaurūs vėjai netylės, girioj medžių negailės.
Baltos snaigės kelią klos — nenutildys mūs dainos.
Linksma vėl, linksma vėl, grįžk greičiau pavasarėl.

Dainininkai mes maži, bet dainelė mūs graži.
Tesusėina čia daugiau, tai dainuosim dar gražiau.
Linksma bus, linksma bus, besiklausant dainų mūs.

VIENIŠA ŽĄSYTĖ

El. G-ė

Mano tetulė Tapilė mėgdavo auginti naminius paukščius. Visuo-
met turėdavo aibes vištų, kalakutų, ančių, žąsų. Keletą metų jos sodą
puošė povų porėlė.

— Paukščių išlaikymas ūkyje mažai tekainuoja, — sakydavo te-
tulė, — pabėri pasturlakų, žolyčių su sėlenomis, su varške sumaišai
ir sotūs mano paukšteliai; nuėmus javus patys pabiromis išsimaitina.
O kiek kirminų nuo daržovių nurenka! Gi pajamų — iš kiekvieno
turgaus parsiveži už kiaušinius, už plunksnas, už paukštieną... Užten-
ka visiems mano pirkiniams, net mokesčiams lieka.

Tačiau vieną vasarą nesisekė Tetulei su žąsimis: keletą žąsiukų
vanagas nusinešė, kitus šeškas išpiovė.

Kad neliktų visai be prieauglio, tetulė, kur tik galėdama, pirki-
nėjo jaunas žąsytes ar gaudavo iš kaimynių mainais už kalakučiukus
ar veislinius antukus. Viena jau paaugusią žąsybę jai padovanojo teta
Juzė sakydama:

— Viena teliko ir nuobodžiauja pas mane; gal pas tave prie kitų
paukščių pritaps.

Bet kur tau! Pripratusi viena būti, nauja žąsybė vis atsiskirdavo
nuo būrio ir taikydavos kur arčiau prie žmonių. Kai rasdavo praviras

duris, tai į virtuvę, net į kambarius užsukdavo. Dažnai palikdavo pėdsakus, už ką tetulė, didelė švaros dabotoja, baisiai ant jos supykdavo.

Po šv. Onos atleidų, parvažiavo į Vejeleškius paviešėti daktaras Kazimieras, tėvelio brolis, tuomet dar nevedęs. Savo knygas nešinas jis mėgdavo pats vienas nueiti į paupį, prie Šventosios. Žąsytė tapu, tapu, iš paskos; pasimaudydavo, sultingų žolyčių prisilesdavo ir grįždavo sekdamą dėdę namo.

— Nagi, pasirinkai sau draugę, — pasijuokė tetulė.

— Kokią draugę? Juk aš knygas skaitytiėjau, — gynėsi daktaras.

— Na, na, — spyrėsi tetulė, — ryt eidamas geriau apsidairyk, pamatysi!

— Kad tu surūgtum, — širdo kitą vakarą dėdė, — kas galėjo pamanyti, kad žąsytė norėtų su manimi draugauti?

Kai daktaras išvažiavo, mūsų žąsytė porą dienų tupinėjo apie namus. Vėliau apsiprato ir nutarė lydėti kiekvieną namiškį, kur jis beeitų. Vargas su ja buvo, kai reikėdavo eiti į Anykščius — vienam kilometrui negi arklį gaišinsi. Ims ir atseks bažnyčion: iš anksto turėdavom žąsytę pagauti ir uždaryti į tvartą.

M I S L Ė S

Raudonas gaidys po baltas tvoras šokinėja.

Du ežerėliai tvokso,
Tarp jų kalnas riogso.

Dvi motinos, dvi dukterys,
Tačiau tik trys moterys.

Vienas triūbočius
Dviem triūbom triūbija.

Yra paukštis — be akių, be plunksnų,
Skrenda snapu, ne sparnais.

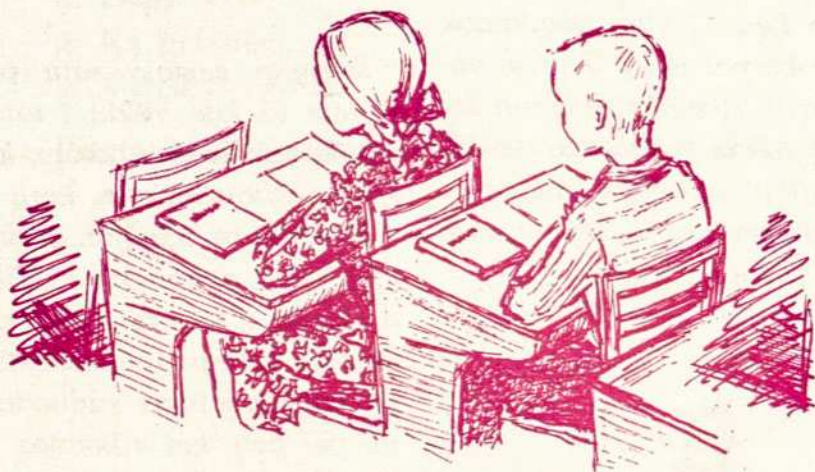
Surinko Daiva Bajorūnaitė

ALGIS IR ALYTĖ

Viens du trys, viens du trys,
Lėktuvėliais žaidžia jis.
Atsibodo pamoka,
Klasėj rados netvarka.

Jei žvalgysies nuolatos,
Laukdamas pažaist progos,
Viens du trys, viens du trys,
Būsi blogas mokinys.

Algis mocos, viens du trys,
Vyras jis, ne tinginys.
Skaity, rašo, o draugai
Myli ji labai, labai.

Mokinukas uolus būk,
Dėl niekų galvos nesuk,
Ir žinok, tada tikrai
Bus kitiems ir tau gerai.

Ž A I S K I M E !

Vilkas rave

A		r		B
daržas		a		daržas
		v		
		s		

Žaidžia 30 - 40 žaidėjų. Žaidimo vieta — pailgas keturkampis, kurio abiejuose galuose yra po daržą: A daržas ir B daržas, o viduryje ravas. Ravas tokio platumo, kad visi žaidėjai galėtų persokti. Vienas iš žaidėjų išrenkamas vilku, kurs atsistoja rave. Visi kiti žaidėjai — ožkos — sustoja viename darže. Teisėjui sukomandavus "pradėk", visos ožkos iš vieno daržo bėga į kitą. Bėgdamos turi persokti per ravą. Vilkas, būdamas rave, stengiasi pagauti šokančias ožkas. Pagauta ožka tampa vilku, o buvęs vilkas — ožka. Laimėja tas žaidėjas, kuris nė karto nebūna vilku.

Viliotojas

Žaidėjai sustoja ratu poromis vienas už kito veidu į ratą. Vienas išrenkamas viliotoju, kurs atsistoja rato viduryje. Porų viduriniai vadinasi bėgėjai, o užpakaliniai — saugotojai. Viliotojas mirktelia į bet kurį bėgėją. Saugotojas stengiasi neišleisti bėgėjo: jei saugotojas suduoda bėgėjui per petį, kai viliotojas mirktelia, bėgėjas negali bėgti ir viliotojas nieko nelaimi. Tada viliotojas turi kitą porą vilioti. Bet kai saugotojas nespėja sulaikyti bėgėjo, tas saugotojas tampa viliotoju, o viliotojas bėgėju.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Miške voverytė atrado stuobrį pilną riešutų. Kadangi negalėjo visų iš karto parsinešti namo, sugalvojo pirmą dieną parsinešti vieną, antrą dieną — du, trečią dvigubai tiek, kiek antrą dieną, ir taip kiekvieną dieną nešė dvigubai tiek, kiek dieną prieš tai, kol, pagaliau, penkioliką dieną baigė visus riešutus parsinešti. Kurią dieną stuobryje liko lygiai pusė riešutų?

BRŪKŠNELIŲ VIETOJE ĮRAŠYKITE ŽODŽIUS

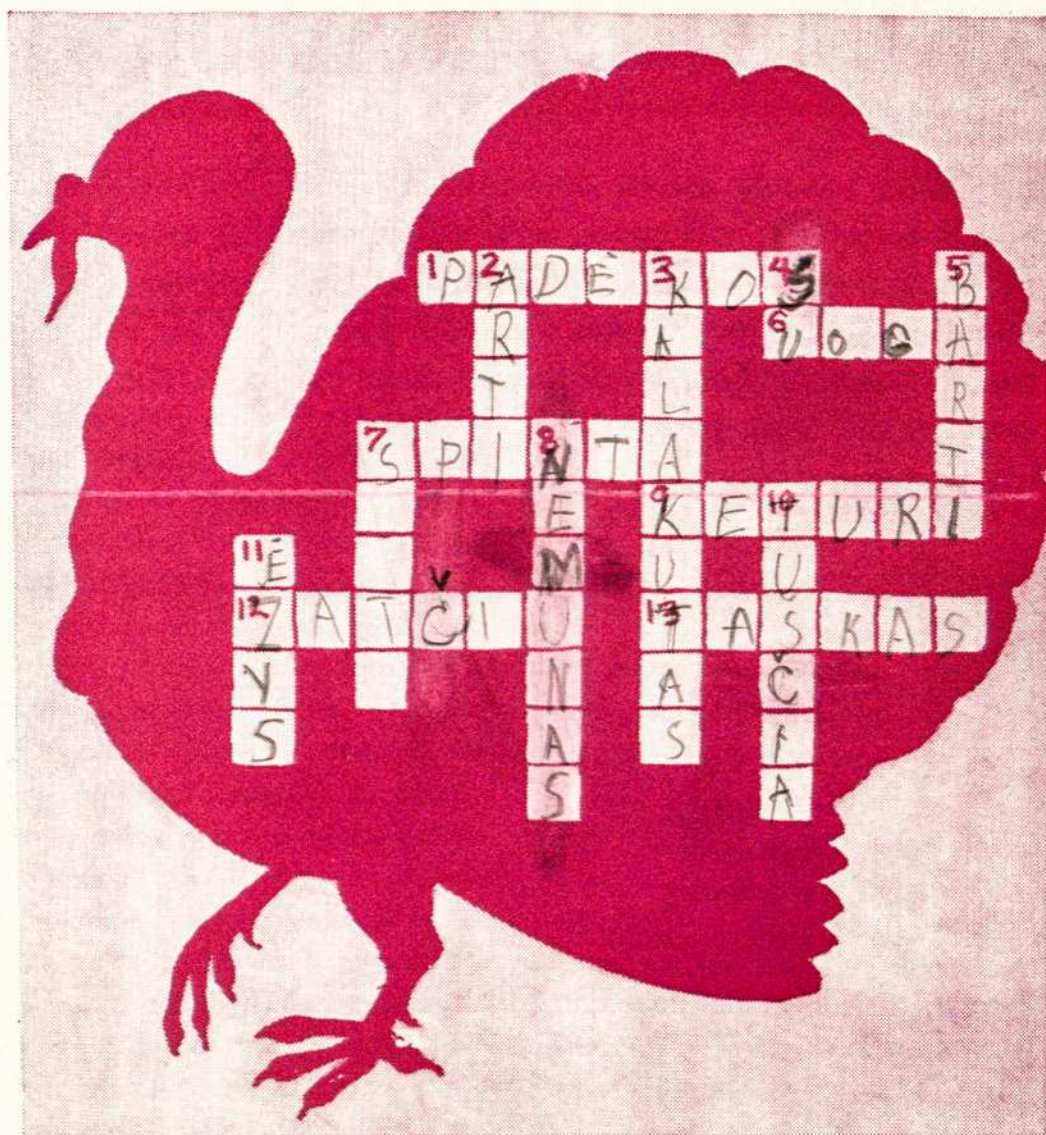
- Skersai: 1. Lietuvos medis, minimas dainose
2. Iš ko mes valgome
3. —, Žalčių Karalienė
4. Ne ilgas
5. Dega —
6. Ką geriame
7. Vyriškas vardas

Žemyn: Pirma raidė kiekvieno žodžio sudarys mūsų tėvynės vardą.

1. L L E P A
2. L N D O
3. E G L E
4. T R U M P A S
5. V G N I S ,
6. V A N D E N I
7. A N T A N A S

Paruošė Daiva Bajorūnaitė

KALAKUTO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. dieną Amerikoje švenčia šį mėnesį.
6. Nedidelis, sultingas vaisius.
7. Vieta drabužiams kabinti.
9. Du ir du.
12. Eglė kalbėjo su
13. Skyrybos ženklas dedamas po sakinio.

Žemyn:

2. Priešingas žodžiui "toli".
3. Didelis naminis paukštis.
4. Prielinksnis.
5. Drausti, kaltinti.
7. Juoda, kaip
8. Didžiausia Lietuvos upė.
10. Priešinga žodžiui "pilna".
11. Spygliuotas žvėriukas.

Paruošė Regina Čepulytė

AR ŽINAI . . .

Kodėl reikia plauti rankas prieš valgant?

Nes rankomis imame valgius: duoną, vaisius ir kita, o ant rankų gali būti kenksmingų bakterijų, per kurias galima gauti kokią užkrečiamą ligą. Rankomis daug daiktų čiupinėjame, o ką gali žinoti, iš kur kuris daiktas atėjęs — iš sveikų ar ligotų rankų, arba liga apkrėstų vietų?

Pagaliau ir nemalonu nešvarias rankas matyti prie valgio. O jeigu ir nematyti, vistiek žinai, kad nesiplovei ir kad jos nešvarios.

Kodėl negerai valgyt neplautų vaisių?

Kai vaisiai auga, kad jų nesugriaužtų įvairūs vabzdžiai, juos purkščia visokiais nuodais, be to jie apdulka, daugelis žmonių juos čiupinėja prieš supakuojant. Visa tai žmogui kenkia. Juk net nemalonu pagalvoti, kad visa taip nešvaru, o vandens tiek daug ir visuomet galima vaisius prieš valgant nuplauti.

LINKSMIAU

Jonas: Ar anglų kalboje tik tam vietai žodyje "sugar" raidė "s" tariai "š"?

Džimis: Sure!

Mokytojas: Ko pasaulyje daugiau?

Algutis: Galų, ponas mokytojau, nes kiekvienas daiktas turi po du.

Kazys: Eikš, Petrai, padėsi man duobę iškasti.

Petras: Negaliu. Mokytojas aiškiai mums pasakė: "Nekask duobės kitam, pats įkrisi!"

Mamytė: Aš tau, Pranuli, daviau saldinių ir liepiau pasidalinti su Maryte, o jai nieko nedavei.

Pranulis: Bijoju, kad neapsirgtų.

Motina: Jurguti, nevalgyk visu riešutų kartu! Palik kitai dienas.

Jurgutis: Bet Tėvelis sakė, kad ne gražu darbą kitai dienai atidėti.

— Sakyk, Mikuti, kiek arklys turi kojų?

— Kai stovi, keturias, o kai bėga, tai daugiau, tik aš nemoku suskaičiuoti.

PASIRUOŠKIME KRISTAUS GIMIMO ŠVENTEI

Artinasi Kalėdos! Pasiruoškime Kūdikėlio Jėzaus atėjimui. Kasdien, kai padarysime gerą darbėlį (ir net kelis), už kiekvieną uždekime (nuspalvuokime) žvakelę. Bandykime jas nuspalvuoti įvairiausiom spalvomis. Jei kasdien per Adventą uždegsim bent vieną žvakę, Kūčių dieną galėsime uždegti (nuspalvuoti) žvaigždę ir bus šviesu, šviesu, kai Jėzulis ateis.

MŪSŲ KŪRYBA

Gatvė, kurioje gyvenu

(Rašinėlis laimėjo II-ją vietą
"Eglutės" konkurse)

Danguolė Razutytė, 11 m.

Graži pavasario diena. Medeliai pasipuošę žaliais lapeliais. Pražydo gėlės. Šviesi saulutė šypsojas ant mėlyno dangaus. Ašėjau mūsų Rowena gatve ir norėjau išžiūrėti, kaip ji atrodo. Kam man tą daryti? Juk aš toje gatvėje šeši metai gyvenu ir viską pažįstu! Bet aš noriu sužinoti, kuo ji būtų įdomi kitiems.

Iš didelio Glendale bolevardo, Rowena gatvė išlenda, tarytum upelis iš didelės upės ir lipa į kalnelį, padaro vingį, perkerta didelę Hyperion gatvę ir pasuka į šiaurę. Tada atsiremia į Los Feliz bolevardą ir nutrūksta.

Nors ta gatvė neilga, bet labai graži, pasipuošusi jaunais medeliais, o namai daugiausiai nauji.

Netoli mūsų namų yra gaisrininkų buveinė. Jų sirenos kartais mus išgąsdina naktį. Šalia jų — maudymosi baseinas, kuriame ir mes karštą dieną atsivėdiname.

Toliau graži Ivanhoe pradžios mokykla. Netoli jos, mūsų namai. Iš čia, Rowena gatvė mus nuveda per dešimt minučių į Šv. Kazimiero lietuvių parapiją. Nors nedidelis bažnyčios bokštelis, iš tolo matytis. Rytą ir vakarą girdime varpelį, šaukiant melstis. Na, ir bėgame: broliukas Šv. Mišių tarnauti ar vakarinėms pamaldoms, o mudvi su mamyte labai mėgstame gegužines pamaldas, ir sekmadieniais sumą. Ten gražiai lietuviškai gieda choras, kuriame ir mano mamytė dalyvauja.

Čia pat parapijos lietuviškoji šeštadieninė mokykla, kurią mudu su broliuku lankome.

Tėveliai žada namus parduoti. Aš norėčiau, kad kitus namus nusipirktume toje pačioje gatvėje, nes čia pripratome. Ta gatvele suminti mūsų takeliai į lietuvišką bažnytelę ir mokyklėlę. Abi jos man brangios.

Mano lėlytė

(Eilėraštis laimėjo III-ją vietą
"Eglutės" konkurse)

Rasa S. Šilėnaitė, 7½ m.

Mano lėlytė
Labai mažytė.
Jos vardas yra Linksma Palmyra.
Ji labai, labai linksma.

Oi Palmyra, Palmyra,
Kokia šios dienos daina?
"Tra-lia-lia, Op-pa-pa",
Yra šios dienos daina.

Mano lėlė

(Eilėraštis laimėjo III-ją vietą
"Eglutės" konkurse)

Rasa Mažeikaitė, 7 m.

Aš turiu lėlę,
Jos vardas Lelijėlė.
Aš ją myliu ir globoju
Ir daineles jai dainuoju.

Aš jai duodu pusrytėlių,
Pamokau ją poterėlių,
Pasakėlę paskaitau
Ir lovelėn paguldau.

SPALIO MĖNESIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

Nauji žodžiai: psl. 24. — 1. banga, 2. Birutė, 3. garas, 4. ekranas, 5. byla, 6. kriaušės, 7. kliūtis, 8. malka, 9. grimas, 10. įkarštis.

Uždaviniai: psl. 24.

Gramatikos: Jonukas netaisyklingai parašė du žodžius: jam reikėjo parašyti **neik į šilus**, o parašė **neik išilus**. (Šilas vadinamas nedidelis pušų miškelis sausoje, kalnuotoje vietoje).

Painus: Pirmiausia keliasi per upę du plėšikai. Iš jų vienas gražina valtį. Kitą kartą taip pat keliasi du plėšikai ir vienas gražina atgal valtį. Trečią kartą keliasi du ponai ir vienas ponas su vienu plėšiku grįžta atgal. Po to persikelia abu ponai, o likusis čia plėšikas gražina valtį savo draugams perkelti.

Rudens lapo galvosūkis: psl. 25. — Skersai: 3. Mindaugas, 6. ore, 8. yla, 9. sala, 10. rūta, 12. lapai. Žemyn: 1. Vilnius, 2. Kaunas, 3. mokykla, 4. ir, 5. neris. 11. teka.

Mislės: psl. 26. — Lngas; jaučio odos batai; slenkstis; lietus, žemė ir žolė; smuikas; vyšnia.

Minklės: psl. 27. — Rašalas; todėl, kad lova pas mus neateina; moteris einanti per tiltą su kibiru vandens ant galvos; geležinkelio bėgiai; nori pasigirti, kad atmintinai moka.

PAS SKAITYTOJUS

Miela Eglute,

Sveikinu Tave, Eglute, su 10 metelių. Ačiū, kad pas mane ateini. Aš nors septintus metukus tik einu, bet Tave neblogai skaitau. Tu tiek daug gražių pasakėlių seki, daug gražių dalykėlių mums parašai. Kaip Tavęs nemylėti! Žaliuok, Eglute, mums visados!

Rita Cepulytė,
Middle Village, New York

Miela Sesele,

Labai atsiprašau, kad užmiršau įdėti į voką pinigų už "Svirplio muzikanto keliones". Dabar siunčiu.

Aš labai mėgstu skaityti knygas. Esu jau trečiame skyriuje. Šio mėnesio 29 d. eisiu prie Pirmos Šv. Komunijos. Miela Sesele, pasimelsk už mane.

Danutė Bruškytė,
Chicago, Illinois

Mieli skaitytojai!

Ačiū už laiškus, kuriais mane džiuginate. Man visada idomu išgirsti, kas Jums patinka ar nepatinka. Aš linksma tik tada, kai Jūs manimi patenkinti.

Žinot ką? Jau baigiu savo Dešimtmetį švęsti! Kaip greit prabėgo šie meteliai! Bet labai džiaugiuos, kad man buvo dešimtmetis, nes ta proga galėjau išleisti "SVIRPLIO MUZIKANTO KELIONES". Ar visi jau turite pirmąją dalį? Jei ne, BŪTINAI ĮSIGYKITE, nes jau antroji dalis išėjusi ir reikia pirmąją dalį perskaityti, jei norite antrąją gerai suprasti.

Turiu keletą prašymų:

1. Kas nebaigė mokėti prenumeratos 1960 metams, malonėkite tuoj užsimokėti.
2. Kas dar neatnaujino prenumeratos 1961 metams, tuoj parašykite, kad nenorite su manim atsiskirti.
3. Jei kas gali kiek nors paaukoti, kad galėčiau nukeliauti į Vokietiją ar kitus kraštus ir lankyti tuos vaikučius, kurie patys negali užsimokėti, labai būtų gražu. Dievulis myli tuos, kurie pagalvoja apie kitus.
4. Esu graži Kalėdų dovana! Į šį numerį įdėtas lapelis, kuriuo galite pasinaudoti.

Taip pat nepamirškite, kad "SVIRPLIO MUZIKANTO KELIONES" yra puiki Kalėdų dovana.

Lauksiu Jūsų laiško!

Jūsų "EGLUTĖ"

Lapkričio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. **VISI ŠVENTIEJI**

Maturinas, Kirenija / Gydautas, Vaivara

2. **VĖLINĖS**

Jorandas, Maura / Žyvas, Gedilė

3. Eleras, Silvija / Vosgaila, Nora

4. Karolis Baromejus, Modesta / Manivydas, Vaida

5. Katenas, Bertilė / Auktumas, Judra

6. Severas, Edvena / Ašvydas, Vygaudė

7. Amarandas, Karina / Sirtautas, Gata

8. Keturi vainikuotieji broliai kankiniai:

Severas, Severinas, Karpoforas ir Viktorinas /
Svirbutas, Doma

9. Teodoras, Eustalija / Aušautas, Beda

10. Andrius Avelinietis, Trifonas / Kaributas, Nirmeda

11. Martynas, Menas / Vygintas, Suda

12. Martynas I, popiežius / Astikas, Nauna

13. Didakas, Stanislovas Kostka, Enata / Norvydas,
Eirimė

14. Juozapatas, Veneranda / Romantas, Saulenė

15. Albertas Didysis, Leopoldas / Vaidila, Žada

16. Gertrūda, Gobrijonas / Vaišivydas, Tyda

17. Grigalius Stebukladaris, Solomeja / Getautas, Gilvilė

18. Konstantas, Amandas / Lizdeika, Valia

19. Elzbieta, Medana / Dainotas, Rimgaila

20. Feliksas, Eudas / Jovydas, Vyta

21. **MARIJOS AUKOJIMAS**

Kolumbanas, Amelberga

22. Cecilija, Filemonas / Steikintas, Vandra

23. Klemensas I, pop., Lukrecija / Doviltas, Liubartė

24. Jonas nuo Kryžiaus, Firmina / Rumbautas, Kaita

25. Kotryna iš Aleksandrijos, Alnotas / Svilkenis, Germė

26. Silvestras, Petras Aleksandrietis / Dobilas, Siga

27. Virgilijus, Bilhilda / Skomantas, Girda

28. Sostenas, Hortulanas / Rimgaudas, Vakarė

29. Saturninas, Iluminata / Daujotas, Vėla

30. Andriejus, Arnoldas / Saugardas, Linksma

EGLUTĖ SVEIKINA VISUS,**KURIE ŠVENČIA VARDINĖS!**